

XIV. LEÓ PÁPA ÜZENETE A MISSZIÓK 100. VILÁGNAPJÁRA

[2026. október 18.]

Egyek Krisztusban, egységben a küldetésben

Kedves Testvérek!

Idén, 2026-ban ünnepeljük a XI. Piusz pápa által bevezetett és az Egyház számára oly kedves missziós világnap századik évfordulóját. Erre az alkalomra az „Egyek Krisztusban, egységben a küldetésben” témát választottam. A jubileumi év után arra szeretném buzdítani az egész Egyházat, hogy a Szentlélekben örömmel és buzgósággal folytassa a missziós utat, mely Krisztusban egyesült szíveket, kiengesztelődött közösségeket, valamint mindenkitől nagylelkű és bizalommal teli együttműködésre való készséget igényel.

Amikor elgondolkodunk azon, hogy *Krisztusban egyek* és a *küldetésben egységben* vagyunk, engedjük, hogy az isteni kegyelem vezessen és inspiráljon bennünket, hogy „megújítsuk magunkban a misszionáriusi hivatás tüzét”, és együtt haladjunk előre az evangelizáció iránti elköteleződésben, az Egyház történetének „új missziós korszakában” (*Homília a missziós világ és a migránsok jubileuma alkalmából bemutatott szentmisén*, 2025. október 5.).

1. Egyek Krisztusban. Őbenne és a testvérekkel egységben élő misszionárius tanítványok

A misszió középpontjában a Krisztussal való egyesülés misztériuma áll. Szenvedése előtt Jézus így imádkozott az Atyához: „Legyenek mindnyájan egyek. Amint te, Atyám bennem vagy, s én benned, úgy legyenek ők is eggyé bennünk” (Jn 17,21). Ezekben a szavakban feltárul az Úr Jézus legmélyebb vágya, és egyúttal az Egyháznak, a tanítványi közösségnek az identitása: olyan közösség, amely a Szentháromságból ered, a Szentháromságból és a Szentháromságban él, az emberek közötti testvériségnek és a minden teremtménnyel való harmóniának szolgálatában.

A keresztény lét elsősorban nem gyakorlatok vagy eszmék összességét jelenti: olyan élet, amelyben Krisztussal egységben vagyunk, és részesülünk abban a fiúi kapcsolatban, amelyet ő az Atyával a Szentlélekben él. Ez azt jelenti, hogy Krisztusban maradunk, mint ahogyan a szőlővesszők a szőlőtőn (vö. Jn 15,4), és a Szentháromság életébe merülünk. Ebből az egységből fakad a hívőket összekapcsoló közösség, és ebből születik minden missziós termékenység. Igen, „a közösség a küldetés forrása és gyümölcse”, amint Szent II. János Pál tanította (*Christifideles laici* apostoli buzdítás, 32).

Ezért az Egyház elsődleges missziós felelőssége, hogy megújítsa és elevenen tartsa tagjai között a lelki és testvéri egységet. Sok helyzetben tapasztalunk konfliktusokat, polarizációt, meg nem értést vagy kölcsönös bizalmatlanságot. Amikor ez

közösségeinkben is előfordul, gyengíti tanúságtételünket. Az az evangelizációra irányuló küldetés, amelyet Krisztus a tanítványokra bízott, mindenekelőtt kiengesztelődött és közösségre vágyó szíveket igényel. Ennek fényében fontos, hogy megerősítsük az egységre törekvést minden keresztény Egyházzal, megragadva a niceai zsinat 1700. évfordulójának közös megünneplése által kínált lehetőségeket is.

Végül – de nem kevésbé fontos – az „egyek Krisztusban” lét arra hív bennünket, hogy tekintetünket mindig az Úrra irányítsuk, hogy valóban ő legyen személyes és közösségi életünk középpontja, ő legyen minden szó, cselekedet és személyek közötti kapcsolat középpontja, hogy így őszinte csodálkozással mondhassuk: „Élek, de már nem én, hanem Krisztus él én bennem” (Gal 2,20). Ez Isten ígéjének kitartó hallgatásában és a szentségek közvetítette kegyelemben válik lehetővé, hogy így élő kövei legyünk az Egyháznak, mely arra kap ma meghívást, hogy befogadja és megvalósítsa a II. vatikáni zsinat és az azt követő pápai tanítóhivatal alapvető ösztönzéseit, különösen Ferenc pápa tanítását. „Mi ugyanis – amint Szent Pál mondja – nem magunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat” (2Kor 4,5). Ezért megismétlem Szent VI. Pál szavait: „Addig nem lehet szó teljes értékű evangelizációról, amíg nem hirdetjük a názáreti Jézusnak, Isten Fiának nevét és tanítását, életét és ígéreteit, országát és misztériumát” (*Evangelii nuntiandi* apostoli buzdítás, 22). A hiteles evangelizációnak ez a folyamata minden keresztény szívében kezdődik, hogy azután az egész emberiségre kiterjedjen.

Ezért minél inkább egygé válunk Krisztusban, annál inkább tudjuk teljesíteni együtt azt a küldetést, amelyet ő ránk bíz.

2. Egységben a küldetésben. Hogy a világ higgyen az Úr Krisztusban

A tanítványok egysége nem öncélú, hanem a küldetésre irányul. Jézus szavai világosan rámutatnak: „hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17,21). Az evangélium hirdetése a kiengesztelődött, testvéri és szolidáris közösség tanúságtételében találja meg teljes közvetítő és megszólító erejét.

Ezzel kapcsolatban érdemes felidézni Boldog Paolo Manna jelmondatát: „Az egész Egyház az egész világ megtéréséért.” Ez tömören fejezi ki azt az eszményt, amely 1916-ban a Pápai Missziós Unió megalapítását ihlette. Az alapítás 110. évfordulójának alkalmából áldásomat küldöm, és elismerésemet fejezem ki azért az elkötelezettségért, amellyel a papok, a megszentelt személyek és a világi hívők missziós lelkületét élteti és formálja, előmozdítva az összes evangelizáló erő egyesítését. Ugyanis egyetlen megkeresztelt ember sem érezheti magát kívülállónak vagy közömbösnek a misszióval szemben: mindenki, saját hivatása és életállapota szerint, részt vesz abban a nagy műben, amelyet Krisztus az Egyházára bíz. Amint Ferenc pápa többször is emlékeztetett, az evangélium hirdetése mindig közösen végzett, közösségi, szinodális cselekvés.

Ezért egységben lenni a küldetésben azt jelenti, hogy őrizzük és tápláljuk a közösségi lelkiséget és a missziós együttműködést. E magatartásban nap mint nap növekedve Isten kegyelmével megtanuljuk, hogy testvéreinkre egyre inkább a hit szemével tekintünk, örömmel felismerjük a jót, amelyet a Lélek kiben-kiben ébreszt, gazdagságként fogadjuk el a sokféleséget, hordozzuk egymás terheit, és mindig a Fentről jövő egységet keressük. Hiszen mindnyájunknak együtt egyetlen küldetésünk van, minthogy „egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten, mindnyájunk Atyja, aki mindennek fölötté áll, mindent áthat és mindenben benne van” (vö. Ef 4,5–6). Ez a lelkiség alkotja a misszionáriusi tanítványság mindennapi formáját, és segít visszanyerni az Egyház evangelizáló küldetésének egyetemes látásmódját, túllépve az erőfeszítések széttagoltságán és a

pártoskodó megosztottságon – „Pálé”, „Apollóé” – az egyetlen Úr követői között (vö. 1Kor 1,10–12).

A missziós egységet természetesen nem uniformizált egységként kell érteni, hanem a különböző karizmák egy célra irányulásaként, ez a cél pedig az, hogy láthatóvá tegyük Krisztus szeretetét, és mindenkit meghívjunk a vele való találkozásra. Az evangelizáció akkor valósul meg, amikor a helyi közösségek együttműködnek egymással, és amikor a kulturális, lelki és liturgikus különbségek teljesen és harmonikusan fejeződnek ki ugyanabban a hitben. Ezért bátorítom az egyházi intézményeket és közösségeket, hogy erősítsék az egyházi missziós közösség tudatát, és kreatívan dolgozzák ki az egymás közötti együttműködés konkrét útjait a küldetésért és a küldetésben.

Ezzel kapcsolatban köszönetet mondok a *Pápai Missziós Műveknek* a missziós együttműködés szolgálataért, amelyet hálával tapasztaltam már perui szolgálatom idején is. Ezek a művek – a *Hitterjesztés Műve*, a *Szent Gyermekség Missziós Műve*, a *Szent Péterről nevezett Pápai Missziós Mű* és a *Missziós Unió* – továbbra is táplálják és formálják a hívők missziós tudatát kicsiktől nagyokig, s egy imádságos és szeretetszolgálati hálózatot mozdítanak elő, mely összekapcsolja az egész világon elterjedt közösségeket. Figyelemre méltó, hogy a *Hitterjesztés Művének* alapítója, Boldog Pauline Marie Jaricot, kétszáz évvel ezelőtt létrehozta az Élő Rózsafüzért, amely ma is egymástól távol élő hívők sokaságát kapcsolja össze imacsoportokban, hogy minden lelki és missziós szándékért imádkozzanak. Emlékezzünk továbbá arra is, hogy éppen a *Hitterjesztés Művének* javaslatára XI. Piusz 1926-ban bevezette a missziók világnapját. A világnapon összegyűjtött adományokat pedig minden évben ez a mű osztja szét a pápa nevében az Egyház missziójának különböző szükségleteire. A négy mű tehát együtt, ugyanakkor mindegyik a maga sajátossága szerint ma is értékes szerepet tölt be az egész Egyház életében. Élő jelei az egyházi missziós egységnek és közösségnek. Mindenkit arra hívok, hogy hálás lélekkel működjön együtt velük.

3. A szeretet küldetése. Isten hűséges szeretetének hirdetése, megélése és továbbadása

Ha az egység a misszió előfeltétele, a szeretet a misszió lényege. Az örömhír, amelyet küldetésünk szerint a világnak hirdetniünk kell, nem elvont eszmény, hanem Isten hűséges szeretetének evangéliuma, amely Jézus Krisztus arcában és életében öltött testet.

A tanítványok és az egész Egyház küldetése Krisztus küldetésének folytatása a Szentlélekben: ez a küldetés a szeretetből születik, ezt a küldetést a szeretetben élik meg, és ez a küldetés a szeretethez vezet el. Maga az Úr is, a főpapi imájában, melyet az kinszenvedése előtt Atyához intézett, miután a tanítványok egységéért könyörgött, befejezésül ezt mondja: „A szeretet, amellyel engem szeretsz, bennük legyen, s én is bennük legyek” (Jn 17,26). Az apostolok is Krisztus szeretetétől indítva és Krisztusért evangelizáltak (vö. 2Kor 5,14). Ugyanígy az évszázadok során keresztyének, vértanúk, hitvallók, misszionáriusok sokasága adta életét, hogy ezt az isteni szeretetet megismertesse a világgal. Így folytatódik az Egyház evangelizáló küldetése a Szentléleknek, a szeretet Lelkének vezetése alatt az idők végezetéig.

Ezért különösen is szeretnék köszönetet mondani korunk *ad gentes* misszionáriusainak: ők olyan személyek, akik Xavéri Szent Ferenchez hasonlóan elhagyták szülőföldjüket, családjukat, elhagytak minden biztonságot azért, hogy hirdessék az evangéliumot, elvigyék Krisztust és az ő szeretetét gyakran nehéz, szegény, konfliktusok sújtotta helyekre és távoli kultúrák számára. Örömmel adják oda magukat a nehézségek és az emberi korlátok ellenére is, mert tudják, hogy Krisztus maga az ő evangéliumával a

legnagyobb kincs, amelyet meg lehet osztani másokkal. Kitartásukkal tanúsítják, hogy Isten szeretete erősebb minden akadálnál. A világnak ma is szüksége van Krisztusról bátran tanúságot tevő emberekre, és az egyházi közösségeknek ma is szükségük van új misszionáriusi hivatásokra, amelyeket mindig szívünkön kell viselnünk, és amelyekért szüntelenül imádkoznunk kell az Atyához. Adja meg nekünk, hogy legyenek olyan fiatalok és felnőttek, akik készek mindent elhagyni, hogy Krisztust az evangelizáció útján kövessék egészen a föld legvégső határáig!

Csodálattal tekintve a misszionárius férfiakra és nőkre külön felhívással fordulok az egész Egyházhoz: mindannyian egyesüljünk velük az evangelizáló küldetésben Krisztust követő életünk tanúságtételével, az imádság által és a missziók javára nyújtott hozzájárulással. Tudjuk, gyakran előfordul, hogy „a Szeretetet nem szeretik”, amint Assisi Szent Ferenc mondta, akire halálának 800. évfordulóján különös figyelemmel tekintünk. Engedjük, hogy megérintsen bennünket az a vágya, hogy az Úr szeretetében éljen és azt továbbadja közel- és távollévőknek, mert – amint mondta – „annak szeretetét, aki minket nagyon szeretett, nekünk is nagyon szeretnünk kell” (Szent Bonaventura: *Szent Ferenc élete. Legenda maior*, IX. fejezet, 1, Szent István Társulat, Budapest, 2015, 119). A Gyermekek Jézusról nevezett Szent Teréz buzgósága is ösztönözzön bennünket, aki elhatározta, hogy halála után is folytatja küldetését; így fogalmazott: „A mennyben is ugyanazt kívánom, mint a földön: Szeressem Jézust és megszerettessem őt” (*Levél Bellière abbénak*, 1897. február 24., in Lisieux-i Szent Teréz: *Levelek paptestvéreimnek*, Sarutlan Kármelita Nővérek, Magyarország, 2008, 46).

E tanúságtételektől indítva mindannyian törekedjünk arra, hogy – ki-ki a saját hivatása és a kapott ajándékai szerint – hozzájáruljunk az evangelizáció nagy küldetéséhez, amely mindig a szeretet műve. Imádságaitok és konkrét támogatások, különösen a missziók világnapja alkalmából, nagy segítséget jelentenek abban, hogy Isten szeretetének evangéliuma mindenkihez eljusson, különösen a legszegényebbekhez és a leginkább rászorulókhöz. Minden adomány, még a legkisebb is, a bennünket összekötő missziós közösség jelentős cselekedetévé válik. Ezért ismét kifejezem szívből jövő köszönetemet „mindazért, amit tenni fogtok, hogy segítsetek nekem abban, hogy segíthessek a világ minden részén szolgáló misszionáriusoknak” (*Videóüzenet a missziók 2025. évi világnapjára*). És hogy előmozdítsam az egymással való lelki közösséget, áldásommal együtt adom nektek ezt az egyszerű imádságot:

Mennyei Atyánk, segíts bennünket, hogy egyek legyünk Krisztusban, az ő szeretetében gyökerezve, amely egyesít és megújít bennünket! Add, hogy az Egyház valamennyi tagja egységben legyen a küldetésben, készségesen kövesse a Szentlélek indításait, bátran tegyen tanúságot az evangéliumról, és nap mint nap hirdesse és megjelenítse minden teremtmény iránti hűséges szeretetét!

Áldd meg a misszionáriusokat, támogasd őket fáradozásaikban, őrizd meg őket a reményben!

Mária, missziók királynője, kísérd evangelizáló munkánkat a világ minden táján: tégy bennünket a béke eszközeivé, és add, hogy az egész világ felismerje Krisztusban az üdvözítő világosságot! Ámen.

Kelt a Vatikánban, 2026. január 25-én, az évközi idő III. vasárnapján, Szent Pál apostol megtérésének ünnepén.

XIV. Leó pápa